

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

AVRIL TREMAYNE

Jis ir jo nuomonė

2,90 Eur 2016 sausis–vasaris

Knygute.lt

Avril Tremayne
(Avril Tremein)

JIS IR JO NUOMONĖ

Romanas

Versta iš Avril Tremayne, Here Comes The Bridesmaid, 2014

© Avril Tremayne, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0012-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Gavėjas: Džonatanas Džounsas

Siuntėjas: Saulė Smart

Tema: Pamergė susipažįsta su vyriausiuoju pabroliu

Mielas Džonai,

susipažinau su Leo, ir man jis nepaprastai patiko!

Mudu dėl visko sutariame, todėl nesibaimink – tavo vestuvių priėmimas bus toks, apie kokį svajojai.

Norėčiau, kad švęstume vestuves Sidnėjuje, bet valio ir Niujorko šviesuoliams!

Apkabink ir pabučiuok Keilebą.

Saulė

Gavėjas: Keilebas Kvatermeinas

Siuntėjas: Leo Kvatermeinas

Tema: Kas per???

Keilebai,

ką sugalvojai?

Nėra tokio vardo – Saulė Smart. O dar ji persi-
šasi man į feisbuko drauges! NEJUOKAUJU!

Nors esu suporuotas su pamišėle, gali būti tikras, kad vakarienė nevirs cirku.

Labai noriu susipažinti su Džonatanu, bet pažadėk, kad jis bus ne toks kaip jo pamergė.

L. K.

Saulė Smart nekantravo dar kartą susitikti su Leo Kvatermeinu. Nepaisant to, kad jų susitikimas prieš dvi dienas tetruko dešimt minučių ir baigėsi tuo, kad jis atmetė jos pasiūlymą tapti feisbuko draugais.

Jai patiko Leo restoranai – na, tai, ką ji buvo apie juos skaičiusi. Nes nė viename nebuvo valgiusi. Šią klaidą ji netrukus ištaisys.

Jai patiko jį matyti televizijos laidose – jis pramoginės realybės laidos būsimus virėjus vertino griežtai, bet teisingai, o kai vadovavo laidai *Gamink su Leo*, atrodė *nepraktiškas*.

Ji buvo linkusi įsimylėti kiekvieną vyrą, kurio brolis turėjo pakankamai nuovokos vesti jos geriausią draugą Džonataną Džounsą.

Ir ji, na, jį įsimylėjo. Kaip paprastai įsimylima tuos, kurie patikimi, rimti ir uždaro būdo.

Tačiau jo plaukai – veikia, jų nebuvimas – gyva bėda. Ir kam reikėjo Leo nusiskusti galvą plikai? Juk jis nebuvo pradėjęs plikti. Panorėjęs

galėtų plaukus atsiauginti. Vešlius, tankius ir geltonus lyg kviečiai. Ji internete matė jo ankstesnes nuotraukas. Per jų pirmąjį susitikimą pastebėjo, kad po truputį jie ima ataugti. Buvo skaičiusi straipsnio komentarus, neva be plaukų virtuvėje paprasčiau. Bet juk neprašys užsiauginti uodegėlę!

Kad ir kaip būtų, tai galima sutvarkyti. Pakaks laiko plaukams atsiauginti. Ji tik tarstelės žodelį kitą.

Saulė apžiūrėjo savo makiažą. Jos naujasis raudonas lūpdažis atrodė pasakiškai. Akys... na, ar galima ką nors pakeisti? Pilki šešėliai buvo storai užtepti; blakstienų tušas toks tirtas, kad kiekviena blakstiena buvo panaši į tarantulo koją, – toks makiažas turėjo atitraukti dėmesį nuo jos savotiškų akių. Akys ne Leo Kvatermeino plaukai – jų nepakeisi.

Ji išlipo iš automobilio – ryškiai geltono aštuntojo dešimtmečio senučiuko – ir ryžtingu žingsniu nužingsniavo restorano *Q Brasseri* link.

Leo Kvatermeinas pirmiau išgirdo Saulę besiantinant nei pamatė.

Nors jiedu tebuvo susitikę tik kartą, jis išgirdo ją kaukšint šlifuito betono grindimis.

Buvo įsitikinęs, kad ji vėl apsiavusi aukštakulniais, su kuriais lengva išsisukti koją.

Tiesą sakant, ji batų modeliuotoja. Bet batų modeliuotojai kuria plokščiapadžius, tiesa? Panašius į baletu batelius. Jam nelabai sekėsi įsivaizduoti Saulę Smart avinčią baletu bateliais. Ar su sportiniais bateliais – vaje!

– Leo! – šūktelėjo ji, lyg būtų netikėtai radusi pamestą loterijos bilietą. Jam pasirodė, kad jos balsas įstrigo ties padala *ekstazė*.

– Saulė, – tarė jis ir vos susilaikė neužvertęs akių. Saulė! Kaip tėvams buvo leista tokį vardą įrašyti į jos gimimo liudijimą?

– *Taigi!*

Jis jau buvo atkreipęs dėmesį į tai, kad kiekvieną savo pasisakymą ji pradeda žodžiu taigi. Lyg po to iš jos lūpų reikėtų tikėtis kokio stulbinamo pareiškimo.

– Naujiena! – tarė ji ir atkaušėjo prie lango, kur buvo jo staliukas.

Taip, ji apsiavusi smailiais aukštakulniais šešių colių pakulne. Iš melsvai žalsvos lakuotos odos. Vargas jo akims.

Artėdama ji ėmė nertis iš lietpalčio, ir dėl to ėmė siūbuoti jos ilga grandinėle. Jis buvo ją pastebėjęs aną kartą. Graži. Trijų rūšių aukso –

rožinio aukso grandinė, ant kurios kabėjo geltonojo aukso saulė ir baltojo aukso mėnulis.

Jo nuostabai, jos suknelė buvo skoninga – blyškios pilkai melsvos spalvos. Ir tiko Saulei kaip nulieta, buvo su sijonėliu, vadinamojo *peplum* stiliaus, tokia, kokios traukia vyrų akis į moters liemenį ir klubus. Reikėjo pripažinti, kad ji velniškai dailios figūros. Gracingos smėlio laikrodžio figūros, kaip tų merginų ant šeštojo dešimt-mečio žurnalų viršelių.

Leo pakilo ir atitraukė Saulei kėdę priešingoje staliuko pusėje. Ji pasinaudojo proga ir pabučiavo jį į skruostą, lengvai, kaip vakarėlių mergina, – tik kad tas bučinys buvo kitoks, o jis jį buvo patyręs nemažai. Ji pabučiavo su pasimėgavimu, pasigardžiuodama. Ne taip, kaip bučiuojama ką tik susipažinus.

Nė nepastebėjusi, kad jis akimirką apstulbo, Saulė nerūpestingai užmetė lietpaltį ant šalia stovinčios kėdės ir entuziastingai pranešė:

– Gal jau girdėjai? Jie paskyrė datą. Spalio dvidešimtąją. Taigi turime du mėnesius. Vestuvės pavasarį. *Va šitaip!*

Va šitaip? Kas, po velnių, sako va šitaip? Leo atsisėdo.

- Nedaug laiko, bet suspėsime.

- Ak, *daugybė* laiko, - nerūpestingai patikino Saulė. - Taigi! Sudariau darbų sąrašą, tad galime pasiskirstyti, kas už ką atsakingas, nustatyti kiekvienos užduoties atlikimo datą ir pradėti darbuotis.

- Sąrašą? - pakartojo susirūpinęs Leo. Jam patiko sudarinėti sąrašus. Nuolatos apkvaitusių ir be reikalo laiką švaistančių jo tėvų atsainus požiūris į gyvenimą pavertė jį dėl planų pamišusiu, prisiekusiu sąrašų sudarinėtoju. Tačiau tokią paprastą vakarienę galėjo suruošti užsimerkęs, kol išplaks šokolado suflė.

Bent kartą gyvenime jam sąrašo *neprireiks*.

- Taip. - Ji kyštelėjo ranką į sidabro spalvos odinę rankinę, kurią siūbavo eidama jo link, ir ištraukė blizgantį žalsvai gelsvos spalvos ap-lanką. Išėmė popieriaus lapus, atskyrė du ir padavė jam. - Čia kopija tau. Tiesą sakant, nelabai mėgstu daryti sąrašus. - *Ką tu sakai*. - Todėl galbūt prireiks juos pataisyti.

Jis pažvelgė į pirmą puslapį. Į stambiu šriftu didžiosiomis raidėmis parašytą antraštę - *Džonatano ir Keilebo vestuvės, spalio dvidešimta diena*.

Pamatęs šiuos žodžius, pasijuto lyg gavęs

smūgį į saulės rezginį. Tai tikrai. Įvyks. Netrukus. Jo mažasis broliukas ves.

Likimo pirštas? Du australai, kurie nebuvo pažįstami savo šalyje, skyrium nuvyksta į Niu-jorką, atsitiktinai susitinka vakarėlyje, ir – štai! – ligi mirtis juos išskirs.

Tai kas, kad Leo nepažįsta Džonatano, juk Keilebas su juo laimingas. Na ir kas, kad apeigos vyko kitame pasaulio krašte, nes vieta tėra atsitiktinė stotelė. Ir visai nesvarbu, kad jų santuoką teisiškai pripažįsta nedaug šalių, nes kas jau kas, bet jie supranta, ką tai reiškia.

Leo svarstė, kad gal jam būtų lengviau susirasti savo gyvenimo meilę, jei būtų gėjus. Nes gera ten, kur mūsų nėra. Moterys, kurios pasi-taikė jo kelyje, daugiausia rafinuotos pupytės, be abejo, buvo gražios pažiūrėti, bet ne jo skonio, ir jis nesuko dėl jų sau galvos ilgiau nei būdavo malonu su jomis mylėtis.

Jis norėjo to, kas pavyko Keilebui. Tos vienintelės. Tokios, kuri pavergtų jo mintis, giliai sujaudintų, domintų, stulbintų, džiugintų. Kuri apsvytų jį rankomis ir nebepaleistų, o ne palietusi dingtų be pėdsakų. Norėjo, kad jis pri-klausytų tik jai. O ji jam.

Leo ėmė svarstyti apie neseniai patirtą nesėkmę su gražiąja, talentingąja, netikėtai iškilusia dainininke Natale Klark. Per antrąjį jų pasimatymą ji prisipažino jį mylinti. Bet kas pamilsta po vos poros pasimatymų?! Ne, ji tebuvo pavergta minties, kad Leo garsus virtuvės šefas. Ji norėjo, kad jiedu kartu *būtų matomi*. Kam galėtų rimtai rūpėti *būti matomam*? Jis nebegalėjo sugalvoti, kas būtų už tai blogiau... nebent jos polinkis šniaukšti kokainą, nes turbūt tie *matomieji* tai ir tedarė.

Kad ir kaip būtų, ji – prisiekusi vegetarė. Ir dar mėgsta dainuoti tas savo prasto skonio meilės dainas.

Kad neimtų šiurpti, Leo mintimis grįžo į dabartį ir akimis perbėgo sąrašą.

Biudžetas

Vestuvių vakarienė

Vakaro vedėjas

Vieta

Valgiaraštis

Alkoholiniai gėrimai

Svečių sąrašas

Kvietimai

Gėlės

Apšvietimas

Muzika

Tortas

Drabužiai

Batai

Šukuosenos ir makiažas

Kas per velnias?.. Kam tos paantraštės?

Dovanų sąrašas

Fotografas

Operatorius

Dovanėlės svečiams

Vyksmas

Tostai ir prakalbos

Spausdintiniai leidiniai

Svečių susodinimo schema

Prie kiekvieno skyrelio buvo skirtas pažymėti kvadratėlis, palikta vietos klausimams, pastaboms ir pasiūlymams.

Dar gerai, kad ji nelabai mėgsta daryti sąrašus!

Saulė, matyt, pastebėjo nuostabą Leo veide, nes paklausė:

- Ar jį sudariau negerai?

- Tai... - pradėjo jis, bet nerado žodžių.

- Įdomu? - pasufleravo Saulė, kuri atrodė tokia linksma, lyg šventų Kalėdas, savo gimta-

dienį ir vestuves kartu.

- Išsamu, - pataisė ją Leo. Jis perbraukė delnu per viršugalvį. Ji sekė tą judesį akimis. Staiga suraukė antakius. Jis svarstė, ką ji dabar galvoja.

Ji išsižiojo. Susičiaupė. Ir vėl išsižiojo. Atsiduso.

O tada.

- Taigi! - tarė ji. - Svarbiausia vieta. Nes bus gana sudėtinga vos per du mėnesius surasti ką nors gražaus.

- Matyt, nepagalvojai, kad esu restorano savininkas, - tarė Leo. - Pas mane yra vietos. Ir valgių. Ir gėrimų.

Saulė atrodė nustebusi.

- Ak, tik pamaniau, kad jau per vėlu rezervuoti vietas tokiai didelei grupei žmonių tavo restorane. Todėl siūlau viešbutį ar ką panašaus...

- Viešbutyje mano brolis vestuvių nešvęs.

- Ką gi. Žinau gražų pastatą, kuriame kadaise buvo ruošiamos iškilmės...

- Senoviniame pastate taip pat.

- Tada gal tiks nauja susirinkimų salė - nieko baisaus. Tiesą sakant...

Jis trenkė delnu į staliuką.

- Ne! - Jis vos suvaldė pykčio protrūkį. - Ne.
- *Ramiau. Ramiau.* - Turime puikiai... - *Tuoj, tuoj...* - Puikiai puikią... - hm, reikia žodyno - ... atskirą patalpą mūsų restorane.

Saulė pastebėjo, kad iš pykčio jam ne tik nesirišo kalba, bet ir ėmė trūkčioti lūpų kamputis. Jis nuogaustauja, ir ji vos sulaukė juoką.

- Kiek kėdžių?.. - paklausė ji, lyg paukštis pakreipusi galvą į vieną pusę, ir iš to buvo matyti, kad labai susidomėjusi.

- Kėdžių?

- Kiek žmonių telpa toje atskiroje patalpoje?

- Dvidešimt penki.

Saulė sukryžiavo rankas - matyt, nesuvokdama, kad jomis įrėmino savo itin įspūdingą krūtinę, - ir pažvelgė į jį atsiprašančiu žvilgsniu.

- Matai? Kokia aš sąrašų sudarinėtoja! Sumaišiau eilės tvarką. Svečių sąrašą turėjau įrašyti pirmiau negu vietą. Taigi. Truputėlį grįžkime atgal. Aš turiu Džono svečių sąrašą. O tu ar turi Keilebo?

- Šiandien turiu gauti.

- Iš mūsų pusės septyniasdešimt penki žmonės.

Jis pažvelgė nustebeš....